

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošiljanjem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrta leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravištvu v škofijsk.
poslopju (Bischofhof.)
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. —

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Kako liberalni nemčurji o naših volitvah modrujejo in brodiijo!

Do sedaj so naši politični nasprotniki precej tiho djali z volitvami. Le pomalem se spravljajo na svetlo. Tu pa tam tudi že rogovilijo med kmeti, vendar brez zdatnega uspeha. Zato pa včasih kak liberalen pisar v kaki nemški novini zacvili in spodbuja liberalne kokote, naj se vzbudijo in začnejo po stari navadi Slovincem kokadajokati. Eden izmed takih se je oglašil iz Maribora v judovski novini „Deutsche-Zeitung“ ter tako-le o naših zadevah brodi: „kmetško ljudstvo na Spod. Štajerskem je v rokah slovenskih klerikalcev tako, da nemški liberalci nič ne opravimo v celjskem, ptujskem in ljutomerskem okraju; ti so za nas (nemčurje in brezverne liberalce in judovske pristaše) zgubljeni. Boljše je v brežiškem in mahrenberškem (pisar se moti in piše vedno: slov. bistriškem) okraju; tukaj bodeta apotekar g. Šnideršič v Brežicah in grajšček g. Šmit v Mahrenbergu (pisar piše: v Slov. Bistrici) zmagala in nemškemu liberalizmu zvesta ostala? (No, hvala Bogu, tukaj se mož zopet vara, Slovinci že vemo pri čem da smo gledé gospodov Šnideršiča in Šmita; to smo že meseca februarja t. l. v dobrem redu imeli; se torej čisto nič ne bojimo). Vso moč, pravi mariborski pisar, bodo Slovinci tedaj in vse sile združili, da proderejo v mariborskem okraju ter izvolijo notarja g. Radaja pa kmeta in župana g. Fluherja in tako premagajo nemška liberalna kandidata („Deutschliberale Kandidaten“) Seidla in Seederja. Uže se vozijo župniki in kaplani marljivo po okraju simotamo, kupujejo kmetom vina in jim tudi kako brezplačno nakaznico ali karto za v nebesa v roke stisnejo. (Menda po kaki železnici, pri kateri se judovski podvzetniki bogatijo in mastijo na škodo kristijanom!?). Borba bo huda, vendar zmagali bodo nemški liberalci“. Tako modruje in gledé naših pridnih narodnih duhovnikov nesramno blebeče in laže pisunski škric. Za resnico takim grdnom itak ni mar, ampak hotel je mariborske in druge nemškutarje dregnoti, da se ohrabrijo in

junaški telebnejo na volilno borbo za Seidla Seederja in za nemški liberalizem, ki je po njegovi izpovedi pri nas v toliki nevarnosti!

Ali bo ovo dreganje res kaj pomagalo, to se bo že skoro pokazalo. Nam Slovincem pa bodi to tudi v opomin, da rok ne držimo križem, ampak vsak stori svoje. Zmaga je nam povsod mogoča, tudi v mariborskem — št. lenart — slov. bistriškem okraju. Dosedanje volitve volilnih mož niso slabe. Seidl še nikder ni voljen in tudi biti ne more. Kajti v Rožpahu, kder ima posestvice, so volitve že zgotovljene, tudi pri sv. Jakobu v Slov. goricah in v Kamci, kder je častni srenjčan. Zato še niti na volišče ne bo smel priti. Gledé g. Seederja pa so naši kmetje že precej začeli z glavami kimati, z ramami migati in sprevidati, da političen uradnik nikakor ne sodi za poslanca. Svitli cesar dajo voliti, da bi zvedeli, kaj ljudstvo misli, želi in hoče; cesar hočejo glas ljudstva slišati ne pa glasu kakega okrajnega glavarja. Ta glas itak že poznajo in vejo, da ne more in nesme drugačen biti, kakor je glas ministrov na Dunaju! Za dobrega poslanca sodijo le možje, ki so neodvisni od gosposke, ki tedaj tudi reči smejo in tiriti, kar spoznajo, da bi ljudstvu bilo koristno in potrebno! Uradnik tega nemore storiti, sicer se zameri naprejpostavljenim in lahko zgubi službo in kruh.

Cerkvene zadeve.

Preoblečenje šolskih sester. Visoki praznik vnebovzetja preč. D. Marije so naš mil. g. knez in škof v tukajšnjem samostanu čč. šol. sester šesterim krščanskim devicam slovesno blagoslovili in podelili duhovno oblačilo šolskih sester. Te lepe svečanosti so se vdeležili stariši in sorodniki novih šolskih sester, kakor tudi nekoliko povabljenih odličnih gospa. Prav ginljivo je bilo videti teh šest nevest Kristusovih, ko so v svatovskem oblačilu 7 gorečimi svečami in podobo križanega Jezusa v rokah pred mil. kneza in škofa poklekile. Ko

jih mil. knez in škof potem vprašajo, kaj da od njih želijo, vse soglasno mil. škofa poprosijo, naj bi jim podelili za poskušnjo oblačilo tretjega reda sv. Frančiška, da bi se v zavodu šolskih sester lastnemu posvečenju in izreji šolske mladine darovale. Mil. knez in škof jim še enkrat na srce položijo, kako se jim bo treba dobro presoditi: ali so v ta stan poklicane, ali ne. Konečno pa so po stari navadi vsakej novo samostansko ime odločili; namreč prvej ime: sestra Serafina (Rojko); drugej: sestra Stanislava (Voh); tretjej: sestra Amalija (Jančič); četertej: sestra Ignacija (Šišek); petej: sestra Alojzija (Cvetko); šestej: sestra Evangelista (Vogel). Od teh bodo pa brž ko ne le tri otroke v šoli podučevale, druge bodo pa zvnaj šolskih klopi pomagale otroke krščansko izrepati. Veselo je to, da vse tri nove čč. sestre učiteljice so slovenskega jezika zmožne. Tako se zamore s časom ta blagonosni zavod dalje po slovenskih pokrajinah razširjati. Letošnjo jesen dobi celjska okolica tri čč. šol. sestre, za ktere se je dolgo potegovalo, da prevzamejo vodstvo dekliške šole za celjsko okolico. Tudi Ljubljanci bi radi dobili šol. sester, pa doslej se jim še ni posrečilo. Kdor zamore kaj storiti v podporo tega zavoda, opravi gotovo Bogu dopadljivo delo.

Milostljivi knez in škof so dvema gg. bogoslovcema podelili sv. mešniško posvečenje. Nova mešnika sta č. g. Anton Vamberger in č. g. Davorin Osenjak. Gg. bogoslovca Jož. Kotnik in Franc Osterc pa sta vojaka v Bosni, čeravno so tudi njima svitli cesar že 12. julija dali dovoljenje, da smeta biti v mešnika posvečena. Ali glas o cesarski milosti je potreboval mesenc dni, preden je došel do dotičnega mesta pri vojaški in duhovniški gosposki — in bilo je prepozno. Bog vé, ali prideta še zdrava in živa kedaj domov!

Za dijaško semenišče darovali so č. g. Anton Belšak župnik 10 fl. č. g. Peter Erjavec župnik 10 fl. Dva neimenovana, vsak po 5 fl. č. g. Anton Lacko stolni vikar 10 fl. č. g. Juri Cobelj kaplan 5 fl. č. g. Juri Šabot duhovnik 3 srebrne dvajsetice.

Farnej cerkvi v Šmariji so dve novi kapeli dostavili; pozidani ste lepo in krasno v istem zlogu, kakor je prejšnja cerkev. Prostora je narastlo z 150 □metrov, tedaj za 600—800 oseb. Presbiterij je v lepem zlogu z velikim altarjem od slovitega g. Fantoni-a na presno zmalan, vsi altarji pa od domačega pozlatarja Antona But-a izvrstno predelani in jako krasno pozlačeni. Vsi stroški znašajo blizu 7000 fl. Denarji so se pripravili po milošnjah in darovih dobrih farmanov, svitlega cesarja, našega in celovškega prezvišenega kneza in škofa. Slednji so leta 1838 tukaj kaplan bili. Hvala in zahvala bodi vsem. Bog plati! Dne 11. aug. so milostljivi naš knez in škof prostorno cerkev in prestavljeni veliki altar slovesno posvetili in tako veliko duhovsko veselje vsem farmanom pripravili. —

Velik dar za duhovniško družbo v podporo duhovnikom sekovske škofije v Gradcu je daroval rimski grof Lilienthal, namreč 8000 fl.

Gospodarske stvari.

Ovčič ali metljaji.

M. Ta bolezen ima po raznih krajih slovenskih dežel razna imena. Imenuje se: ovčič, metljaji, sajevec, metuljavost, metljavica, metilji (prej ko ne mesto metulju (i=ū) in morda še kako drugače kje drugod. Največkrat napada ovce in sicer ko kuga. Vzrok tej bolezni so jeterni metulji (Leberegel), Distoma hepaticum, ki se včasih v velikem številu po jetrih, žolčnih žilah in v žolčnem mehurju zaredijo. Govejo živino ta bolezen bolj poredkoma napade, še bolj redkokrat pa svinje. Brž v začetku, ko se bolezen še le izcimljuje, je le težko in redkokdaj spoznati, pozneje pa, ko že bolj huda postane, so bolene živali klaverne in slabotne, se slabo redijo, postanejo kumerne, bledične, driska jih pogosto nadleguje in blato, ki gre od njih, grdo smrdi, vezavne kožice v očeh in slezne kože so blede in jezik je belo umazan. Volna je trda in rada izkapa. Včasih se najdejo cele črede, ki so od ovčiča napadene, celo vse volne nage. Dalje imajo take živali napet trebuh, gumbé pod kožo in otekle noge (so vodenične), jetra se povečajo in če se na jetra pritisne, jih zaboli. Metulji pridejo le ko zalega v živali, kar mokro poletje silno pospešuje. Bolezen se začne navadno po leti ali v zgodnji jeseni in navadno najbolj po zimi in v prvih mesecih spomladnih v marcu in aprilu mori. Zdravil, ki bi to bolezen z gotovim vspehom ozdravila, do zdaj še ne poznajo. Sploh ni zdravila, ki bi v jetra z metulji obsajena priti mogla, ni da bi jih tam pomorila ali pregnala. Tam, kjer se je ktero živinče od te bolezni napadeno zopet ozdravilo, tam je narava sama največ pripomagala k zdravju, t. j. metulji so sami od sebe iz živinčeta pobegnili. V posameznih primerljajih, v katerih se je bolezen še dosti zgodaj spoznali, se morejo ovce pri prav obilni hrani z pelinom in soljo, kamnovim oljem in z malim podarkom železa ohraniti, dokler se metulji iz njih izselijo in živali popolnoma ozdravijo. Največkrat pa je, brž ko se je bolezen spoznala, živali mesarju prodati. Nekteri starejši ovčarji mislijo, da se metljavaste ovce po paši na jesenskih in zimskih setvinah morejo do zdravja spasti, pa to je kriva misel. Prigodilo se je lansko leto, da so čredo od 281 metljavastih ovec na jesenski setvini pasli. Meseca februarja pa v kljub ugodnemu vremenu so dobile drisko in vedno več jih je cepalo, akoravno se jim je zjutra, predno so se na pašo gnale, subega sena vsak dan nekoliko pokladalo.

Predubranivne naredbe so najboljša sredstva zoper to bolezen. Ogibati se je mokrotnih paš-

nikov zlasti okoli srede junija. Kratka paša na mokrem pašniku od junija počenshi je zadosti, da se živali metljave zalege nalezejo. Predno se živinčeta zaženó na pašo, naj se jim nekaj suhe klaje položi, ali pa naj se ovce v hlevu držijo, ki morajo pa suhi in vse vlage prosti biti. Konečno naj bode tukaj še nekaj o tem povedano, kako se metljaji izcimijo, zaredijo in razvijejo. Po izločkih živalskih grejo metljaji najbolj spomladi iz živinčet. Metljaji so namreč popolnoma godni, da se med seboj plemenijo. Stari metljaji, kakor se zdi, poginejo in se z drugo hrano vred prebavijo. Nahajajo se le v tenkih nikdar pa v debelih črevah. Jajca se razvijajo le na mokrotnih krajih in sicer se preselijo zarodki najprej v živali nižje organizacije v polže, zaželke itd. v katerih se najprej v klične mešičke razvijejo, v katerih se zopet klični mešički naredijo in kot taki prejšnje mešičke zapustijo.

Ti klični mešički, ki so metljajem že zelo podobni, so prava zalega metljajem in udirajo v jetra drugih živali, kjer se v prave metljaje razvijejo, ki so popolnoma godni, da se med seboj plodijo.

Kako prav za prav metljajeva zalega v živali pride, to še ni do natančne gotovosti dognano. Prej ko ne se to godi po pitni vodi ali pa po krmi zlasti zeleni krmi, na kateri so polži, zaželke, itd. v katerih so klični mešički metljajev.

Kako bi vinogradarji leži in boljše prodajali vino!
(Nasvetuje g. Göthe ravnatelj vinorejske šole pri Mariboru.)

II. Lorensko na Francoskem pridelala na leto blizu toliko vina, kakor naše Štajersko. Ali vina ondi hitreje in boljše v denar spravijo, kakor pri nas. To pa zato, ker imajo 345 vinskih tržcev in 9042 vinskih komisarjev in agentov. Štajerska je leta 1873. pridelala 1,948.000 veder vina t. j. 75,488.000 litrov. Ako bi to med 1,150.000 štajerskih prebivalcev enako razdelili, tedaj bi na vsakega prišlo 65 litrov; ravno toliko kolikor sploh na vsakega avstrijskega prebivalca. Ali drugače rečeno: večji del štajerskega vina izpijemo Štajerci sami; v sosedne dežele se primerama le malo prodala. Vsled tega je pa prva skrb trženje z vinom tako uravnati, da se bo vino lahko, zanesljivo in po ceni prodavalo in kupovalo, da bo vsak vinogradar pa tudi tisti, ki vino potrebuje, vedel, kam in do koga se ima obrniti za pravo vino ljutomersko, pekersko, zavraško, bizeljsko, haložko, framsko, ritonjsko, vinarijsko itd. V ta namen nam najboljše služijo vinski agenti t. j. možje za ta posel posebno odbrani, ki vinski kraj dobro poznajo, zaupanje posestnikov vin pa tudi kupcev imajo, ki torej proti malemu plačilu posredujejo. Vinogradarji mu naznanjajo, kako in koliko vina imajo za prodati, tržci, kupci, krčmarji pa se pri njem oglašajo in hitro poizvedó, kder se vino dobi, kakoršnega želijo.

Govorilo se je o nastavljanju vinskih agentov

uže mnogo, storilo pa nič, ker se te velevažne reči nihče ni resnobno poprijel. Da se pa ž njo enkrat začne in poskusi, je vinorejska šola pri Mariboru sklenola začetek storiti. Našla je v osebi g. Jožefa Fauland-a za ta posel najsposobnišega moža in ga postavila za vinskega agenta. Poslovati bo začel 16. sept. 1878. vsak delavnik od 11.—12. ure dopoldne v uradnici vinorejske šole pri Mariboru. Mož je v vinskih zadevah zveden in spreten, ker je bil mnogo let kletar v večjih kletih.

Vsak torej, ki hoče vino prodati, more to ali sam ali pismeno naznaniti temu g. agentu; povedati mu ima: koliko vina je za prodati, kde in kedaj je prirastlo, trsno sorto, iz katere je bilo pridelano, in potem kde se nahaja. Vina na ogled in pokušanje zamore pridjati, ali tudi ne; kakor hoče. Ceno tudi lahko pristavi ali pa izreče, da se vino prodaja, za koliko se bo cenilo od agenta, ravnatelja vinorejske šole in od drugih strokovnjakov po doposlaniem vino na ogled. Da pa je vino na ogled poslano isto, katero se za prodajo ponudi, temu ostane se vé prodajalec sam porok. Vsako za na prodaj napovedano vino se zapiše v posebne naznanilne knjige (Anmeldebuch), kder se vse gori omenjeno zaznamva. Vpisnine se pa vselej, ali se vino poznej prodaja ali ne, agentu plača po 2 kr. od hektolitra (1 hektoliter je toliko, kakor 1 vedro, 20 pintov (bokalov) in $3\frac{3}{4}$ maseleca). Naznanitelj zamore vselej tudi drugod in komurkoli vino predati, vendar agentu mora to na vedenje dati, da ga iz knjig izbriše; če to opusti, ga zadenejo vsi nepovoljni nasledki.

Vsak pa ki hoče vino kupiti, lahko pri agentu iz naznanilnih knjig izvé za vina, katera so za prodati. Sedaj zamore kupec sam iti vina kupovat, agentu pa izplača 1% od kupnine, če je vino res kupil: na primer 1 fl. če je 1 šertinjak vina kupil za 100 fl. Če pa hoče kupec agenta tudi seboj imeti in želi njegovega posredovanja pri prodajalcu, tedaj mu pa izplača po 2% t. j. po gori navedenem izgledu 2 fl. Kupec zamore pa, kedaj je dovolj upanja dobil do agenta, tudi temu pisati, kakšnega vina da želi; v tem slučaju ima agentu povrniti tudi vse stroške, katerih je za kupca imel. Kedaj bo že mnogo vina napovedanega, kupcev pa nič, tedaj bo agent z dovoljenjem prodajalcev napravil javno vinsko dražbo ali licitacijo pa na ogled v steklenicah poslanih vinih. Tako utegnemo pomalem priti do vinskih sejmov in vinskih borz (Weinbörsen). Slovenski vinogradarji, premislite nasvet mnogo skušenega in zvedenega ravnatelja vinorejske šole mariborske! Poskusimo in podpirajmo za naše vinorejstvo velevažno upeljevanje in udomačenje vinskih agentov, sami bodemo imeli največ haska!

Konje šteli bodo letos od 1. do 10. septembra, to pa po ministerijalni odločbi od 1. avg. 1873.

Sejmovi. 26. avg. Ljubno, Pobrež ptujski; 28. avg. Celje, sv. Trojica v Slov. gor. Svičina;

29. Muta, Orešje pri Brežicah, sv. Peter na Otersbahu, sv. Filip, Žavec; 30. aug. Hajdina, Poličane; 31. aug. Planina.

Dopisi.

Iz Maribora. (Odgovor ljubljanskim vekačem.) Znano je, da imamo volitve. Treba bi nas Slovence, na meji Slovanstva boreče se za najsvetejše pravice svojega naroda, bilo trdno podpirati, zlasti iz Ljubljane. Ali sovražstvo do „Slov. Gospodarja“ je „Slov. Narod“, Slovenca, in Brencljna tako zaslepilo, da vsi udrihajo in zasramujejo list, ki na Štajerskem še največ k dobrim volitvam pomagati zamore. Po sili ga čejo mrtvega imeti. Ali varajo se. Štajerski Slovenci si ga ne damo uničiti, najmenje od ljubljanskih pisarjev. Pač pa obžalujemo in se bojimo za volitve, ker so ti brezobzirni listi pri nas tiste močeve, ki so sicer največ storili, razdražili, deloma celo sprli ali pa od dela splašili. Mariborski centralni volilni odbor je toliko, kakor pokopan, vsaj za te volitve. Da je „Slov. Narod“ divjak, to že dolgo vemo. Ali da „Slovenec“ ne vzeme ozira na izjave „Slov. Gosp.“ v štev. 30 in 33. ter ne popravi, kar mu je njegov dopisnik krivo poročal in tako ves ravs in kavs prvi povzročil, tega res nismo pričakovali! „Brenclj“ je parkrat urednika „Slov. Gospodarja“ prosil, naj bi ga ta svojim bralcem priporočil. Dobrohotni urednik je to storil. „Brenclj“ se mu je pa zahvalil z nesramno grdo in žaljivo podobo pa tudi z lažnjivim in celo trepastim sestavkom. Najboljši odgovor takim napadom bo, ako smradljivi listič zanaprej odpošljamo po pošti nazaj v Ljubljano. Štajercem se gabi pred tako gnjusobo. „Sl. Narod“ piha okoli sebe in se reži, da se je „Slov. Gospodar“ nevarnej pravdi odtegnil, toda g. Jurčič celó pozabi, kar pa drugi vendar vemo, da je sam prav rad spravo podpisal, ko ga je Litijski apotekar hotel na tožno klop posaditi. Tudi dobro vemo, kako je nekdo, tudi urednik; jako vesel bil, da je g. Hotschevarja v Krškem potolažil z preklicem tega, kar je v „Vaterland“ o njem pisal pa sprevidel, da resnice popričati ne more! Dakle, ljubljanski gospodje, ne klatite preveč okoli sebe, sicer se bodele sami sebe najbolj pobili! Kako močno pa smo na Štajerskem razžaljeni, to kaže tudi sledeči dopis:

Iz Dravinjske doline. (Nekaj za „Brencljna“ in za vzorne kranjske politkarje.) Kdor je v „Narodu“ in poprej že v „Slovenecu“ bral dopise o „Gospodarjevi“ in Seidlnovi pravdi, posebno pa pogledal poslednjo številko „Brencljna“, najde pač potrjeno staro resnico, da Slovencev v lepo, bratovsko slogo nihčér spraviti ne more, kakor le trinog, ki jih v spone vková, da so vsi sužnji, in se toraj drug nad drugim povzdigovati ne more, ampak vsi skupaj pod krvavo šibo vzdihujejo. — Očitati „Gospodarju“, da je „strahopetnež“, „politišk otrok“ i. t. d., ko

je — speljan na led od nezanesljivega, strastnega dopisnika — modro odjenjal, ne pa kot trmast pravdar v veliko škodo tebebal, zamore le strankarska potuhnjenost in pa — kar je menda poglavitno — grda zavist. Naj hudo z dobrim povrnemo in „Brencljnu“ vsaj duševno pomagamo, ker mu gmotno pomagati ne moremo in ker je prav duševne podpore najbolj potreben. Poslednja njegova številka priča, da mu pravega gradiva za svoje slabe podobe zeló pomanjkuje. Evo, „Brence“, to le podobo v prihodnji številki dobro izpeljati daj, če jo umeješ. List „Vatld“ se težko vpodobi; pa kot zastopnik federalizma bi se tako — le narisati dal: Gospoda v Avstriji sta Nemeč in Magjar pa tako, da je Nemeč vendar še več v vsakem oziru. Toraj naj „Brence“ narisati da obraz prave nemške inteligencije, glavo — po dunajskem razkobrano — pa naj pokriva magjarski kalpak. — Ostalo truplo naj ima znamenja drugih delov takrajlitavske Avstrije in sicer tako-le: Roke naj kažejo česko pleme s tem, da držijo gosli. Poljake naj kaže njih posebni ovratnik z navzdol pobešenimi kraji, kateri pa naj — kakor poljska politika — po zraku pahajo. Kaj pa damo Slovencev? — Nogi! Ker je vzorno središče slovenske edinosti Ljubljana, naj ima podoba na nogah kranjske jirhaste hlače s „Pavlihiniimi“ škornji. Tako! Zdaj je podoba „Vtlda“ gotova. Zraven te podobe, ki se naj kisló drži, kakor da jo hudo vije, naj stoji na eni strani narisana velik kljun kakoršne koli živadi, na drugi strani pa debel Kočevar z znanim kñirjem in pa z polno mavho denarja v eni, v drugi roki pa s kuhinjskim nožem, s katerim po „Špelinih“ lepih izrazih „prov gvovtno“ kljun reže. In da gledalec brž pogodi, kaj da vse to pomenja, naj se zadi narišejo še podobe „Slovenca“, „Novic“ in „Brencljna“, ki se prav černo držé, pa tudi „Naroda“,*) ki se prav fantalinsko smeji. Spodi pod vso to podobo pa bodi debelo tiskano: Kdor nima vrta dobro zagrajenega, naj ne meče kamenja na sosedov vrt! No „Brenclj“ poštenovič, kaj praviš k tej osnovi!

Iz Prekmurskega (s mo gledé volitev) prejeli dopis, ki ga priobčimo, kakoršen nam je došel: „Zeberanjom naših poslancov smo gotovi, v M. Šoboti se je vršilo zebéranje 5. t. m. na Bakši v Dolnoj Lendavi 8. t. m. Za poslance so zebрани v Mürskoj Šoboti Berke Jožef, tamošnji fiškališ (advokat), v Dolnoj Lendavi Weszter Imre, tudi fiškališ z Velke Kaniže, štera sta po veri Luthe-rana. Na Bakši je zebran nekši Turgonyi Lajoš, kak sam zvedil, je doma z Budapešta, po veri je Kalavin. No kaj pa ešče več turčinov bi šče nam trebalo, te pa bi meli vsega gnüsa zadosta! Jako velka sramota je za one zbiratelje Sobočke kra-jine, šteri so svojo danost na Berkaja dali, ali pa

*) Res, ker čestite Novice so prišle na nesramno podobo Brencljnovo štev. 14. brez vedenja blag. g. dr. Bleiweissa.
Ured.

čiló za pejnaze odali, kaj je bole vervano. Jeli nebi biló spametnejše i poštenejše, vi topoglavci, čibi si za poslanca zebri ali g. Agusticha? On je bar tak rekoč za našo Slovensko krajino že dosta včijno, a oni pa, štere že od 1861. leta za poslance zeberamo, kaj so nam včijnili? Čisto nikaj! Samo vnoga žmetna bremena so nam na naše šinjake naklali, tak da vnogokrat od žmečave doli kapljemo pod njimi. Dačam od naših grúntov so nam spravili velike porcije (v oštariji pa male), a za kaj druga takšega, kaj bi za našo Slovensko krajino potrejbno i hasnovito bilo, na to so ešče niti mislili nej. Vnogo i vnogo so nam obetali, dali pa čisto nič. Samo naj so nas svojim obejtanjem mogli zaslejpiti, da smo jih mi srečne včijnili, to njim je bilo prav, a potli njim je za nas nej več bijla nikša briga kak za lanjski sneg, pa denok so niki Sobočkoga kraja bili tak zaslepnjeni i opijanjeni, da so nej vidili svojo danost dati Agustichi. Jeli nebi bilo pravičnejše i dosta poštenejše, čibi si Agusticha zebri ali za poslanca, kak pa toga Berkaja? On je že dugo poslanec, pa kaj je včijno za našo Slovensko krajino? Niti ene pik-njice nej! Agustich nam je na svejt spravo naš slov. list Priatel. Spisal je za naše škole eden par knjig, naj bi tudi mi zaptiščeni Sloveni ednok od našega nosa malo dale vidili. Ali to bi se že pri nas zdavnje moglo zgoditi, pa ešče nej samo to, nego dosta več, čibi našim gospodom za to bijla kakša skrb. Le sploh za izobraženost nas Slovenov se pri nas dosta nemarnosti pase. Gda prijde vreme zeberanja poslancev, nam naši gospodje jako velko poštenje skažújejo; že od daleč, gda se gde srečamo, nam z krenščaki mahajo, pa z glavami klumajo, tak da bi nas Bog zna kak radi meli; a laž; to samo tisto kratko vrejme trpij, prejk trij ali štiri tjedne, gda se trgamo za poslance, potli smo zopet dve leti i edenajset mejsecov bedasti pauri. No vem: nam ravno nišče nemre dosta zameriti, ar či mi kaj znamo, se napamet, ali pa gde indri navčijmo, doma je to težavno. Zato Sloveni vtakšem vrejmeni bojdimó pazljivi, ne dajmo se vkaniti od takših vkanjlivcov, šteri se okoli nas hlinijo, kak da bi nam kaj hte dobra želeli. Le vzobe njim trebej povedati: mi si ščemo takše može ali gospode zebri ali za naše poslance, šteri bodo za naše Slovenske krajine omiko skrbeli; toga smo brž jako potrejbni. Oni pa, što je nej priatel za našo znanost, je nej vrejden, kaj med nami krúh jej. I ravno vtom tali bi mogli skrbiljivi biti, naj bi si sami doma poiskali takše može, steri bi poleg vogrščiine tudi razmeli naš slovenski jezik ino so česti poslanstva vrejdní, pa nej takši kak je Berke. On je istina domačin z Sobote, ali zapotrebočo nas Slovenov nikaj nej vrejden!

Prekmurec.

Iz Ljutomera. (Dijaška beseda). Ne morem si kaj, da ne bi tudi čitateljem spoštovanega „Slov. Gospodarja“ poročal o besedi, katero so bili 11. t. m. v naši čitalnici priredili dijaki mari-

borskega gimnazija. Ne bodem pa opisoval lepega petja njihovega, niti ne bodem hvalil možatih govorov; poudarjati marveč hočem samo njih čvrsto, značajno obnašanje, kakoršno nahajamo navadno le pri omikanih možeh in kakoršnega od mladine le malo kdaj pričakujemo. S svojo lepo narodno besedo pokazali so dijaki, da niso iz raznih oddaljenih in bližnjih krajev za to v Ljutomer prišli, da bi se tukaj sami zabavali; prišli so marveč pokazati, kaj so se naučili lepega, in pokazati to, da kot rojeni Slovenci se niso niti trohice navzeli nemškega duha na nemškem zavodu in v pol ponemčenem mestu, marveč da vedno bolj in bolj čislajo slovenski jezik in narodnost svojo. — Zato rečem, naj ne bode slovenskim starišem žal za novce, katere za svoje sinove — dijake izdadó. Vsaj jim ti ne delajo nečasti ali sramote, kakor se to o nemških „burših“ prevečkrat čuje.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Rojstni god svitlega cesarja bil je nenavadno sijajno obhajan po celem cesarstvu, tudi v Mariboru, kder so milostljivi knez in škof opravili slovesno sv. mešo in načelnike vojaške in druge svetne gospodske na obed povabili; zvečer napravilo je mesto veliko zabavno svečanost v prejšnjem Langerjevem vrtu; vdeležilo se je 4000 ljudi, ki so 625 fl. darovali za uboge rodbine rezervistov. Mariborske milosrčne gospe pa pobirajo pod voditvom gospe Katarine Pahnerjeve milodarov v pomoč in postrežbo številnim ranjenim in bolemim vojakom, ki so v Mariboru ali se po železnici mimo vozijo! Tukajšnje bolnišnice so že napolnjene in bodo torej tudi v Ptuj in v Brežicah enake priredjene. Močno iznemirile so ljudi novice iz bojišča, ki so prišle med nje po ustmenih ali pismenih poročilih, ker se niso strinjale prav z tem, kar so vladini listi naznanjali; mnogi so začeli misliti, da je premalo vojakov bilo poslanih v Bosno in da pri dovažanju živeža ni vse tako, kakor bi želeli bilo; zlasti iznemirila je ljudi nesreča, ki je zadela Szaparijevo divizijo, ker so se začeli bati za druge oddelke. Hvala Bogu, to je bil prazen strah, nevarnost je minola. Povedati pa vendar hočemo čudno novico, katero je dunajska N. F. Presse objavila. Ta list pravi, da je general Filipovič zahteval še enkrat toliko vojakov, kakor jih je dobil. Da se mu ni dovolilo, bi baje bil zakrivil minister in magjarski grof Andrassy, ker je trdil, da ima taka poročila iz Bosne, da si upa sam z avstrijskim banderom v roki in z 2 kompanijama iti do Sarajeva. No, dogodki kažejo, da je premalo ozir vzel na starodavno turško nepoštenost in zavratnost! Zato tem bolje: Hvala Bogu, ki je naše orožje blagoslovil; avstrijska zastava je slavno zaplapolala nad gradom Sarajevskim ob 2. uri popolden 19. avg. — Za volitve so se začeli ljudje, posebno kmetski, že bolj zanimati pa tudi v skupini velikih po-

sestnikov; po mestih je še vse tiho; ljudje se pa vidno nagibavajo na konservativno stran. Za veliki celjski okraj še Slovenci nimajo drugega kandidata. Če se ne bo kmalu našel, ga bo treba iti iskat po sklicovanju volilcev; tudi v mahrenbenškem — slov. graškem in šoštanjskem okraju se še niso prav zbgali; slednji čas je! Ogerski ministri so bili te dni na Dunaju in so zabranili stavljenje železnice iz Siseka v Novi ter hočejo sami v 3 mesenecih potegniti železnico iz Dalje ob Donavu nad Vin-kovice v Brod ob Savi in tako vso trgovino v Bosno pograbititi ogerskim deželam na korist. Pri volitvah na Hrvatskem je zmagala narodna stranka!

Vnanje države. Socijalisti se tudi na Ruskem prikazujejo, v Petrogradu so ministra Mesenčeva na ulici zabodli in generala Markova obstrélili. — V Berlinu so Hödlu glavo odsekali, ker je na cesarja iz revolverja 3krat vstrelil; pri volitvah so zmagali katoličani in konservativci, liberalci so propali, socijalisti pa z 8 poslanci prodrli. Bismark se je odpeljal v toplice Gasteinske v Salcburškem. Italijanski ministri hočejo turškega namestnika v Tunisu v Afriki sultanu izneveriti in celo deželo pograbititi. V Marokanskem razsaja huda kolera. Angleži na otoku Ciperskem močno bolehalo. Turki sultan se ustavlja izpeljavi Berlinskega miru in žuga Grkom z vojsko, tudi proti Avstriji je ščuval v Bosni in Hercegovini, a sedaj že popušča, ko vidi, da je vse zastoj. Črnogorci in Srbi niso nam neprijazni, kakor magjarski in nemški listi lažejo, da bi nas tudi zoper ove Slovane v boj naščuvali; in res vsem najbolje kaže, če se porazumijo in turškemu zverinstvu povsod pomagajo konec storiti.

Bosna in Hercegovina je naša, junaški naši vojaki so jo nam priborili po silnem trpljenji; glavna mesta Mostar, Banjaluka, Travnik in Sarajevo so v naših rokah; drugo se bo kmalu moralo udati. Divji Hadži-Lajo je se polastil vodstva celega upora zoper Avstrijo, sultanovi vojaki so mu pa pomagali, kder so le mogli, tudi mnogo italijanskih, magjarskih in poljskih oficirjev je privrelo. Od 17—60 leta je moralo vse mohamedansko prebivalstvo pod orožje; kakih 30 rednih turških bataljonov se jim je pridružilo. Upor bi bil silovit postal, ko bi ne bili naši vojaki z svojo naglostjo in svojim junaštvom divji turški ogenj precej zadušili. Krvi pa se je itak veliko prelilo. „Slov. Gosp.“ bo vse, kedar bo mogoče natančniše poizvedeti, zaporedom v predalu za poduk in kratek čas popisal. Dnes le glavne dogodke. Grof Szapari je z XX. divizijo, kakih 13.000 mož, prišel pri Samacu čez Savo, potem vzel Gradačac, Gračanico in je prodril do Tuzle. Ali tukaj so ga Turki od vseh strani srdito napali; zmanjkalo mu je streliva, vojaki so stradali, moral je nazaj med vednim strašnim bojevanjem noč in dan celih 16 ur daleč do Doboja na Bosni; tukaj je bržčas od Broda dobil hitre pomoči, sicer bi bila vsa divizija uničena. Kajti 16. in 19. aug. bil je zopet srdito napaden in se je srečno obranil, toda palo je ve-

liko oficirjev, med njimi 3 majorji, in za število ubitih in ranjenih vojakov se še ne vé. Blizu ob istem času, 14. aug. je 3000 Turkov iz planin v Banjoluko privrelo, upor napravilo zoper 3 kompanije, ki so se v gradu pod obristom Samecem branile; samostan usmiljenih sester so napali, vse ranjene in bolene posekali, hišo užgali, sestre bržčas ubili, tudi za Sameca se je bilo bati, ko iz Gradiške prilomastijo 4 kanoni in 2 kompaniji; v kratkem so kanonirji turške druhali postreljali, turški del mesta užgali in posadko rešili. V Hercegovini so pa blizu Stolaca pri Ravnici 8. kompanijo 32. reg. pod stotnikom Medvedom, rojenim Slovencem in bivšim bogoslovcem lav. škofije, zvalili v soteske in skoro vse ubili. Medved je bržčas tudi mrtev. Ali vse to upornikom ni pomagalo nič. General Filipovič je po zmagi 7. avg. pri Žepciah prodril skozi Vranduške soteske, se pri Zenici in Vitežu 11. aug. združil z VII. divizijo, ki je prišla iz Travnika, potem 14. aug. Turke natepel pri Kakanju, 16. aug. grozno razbil pri Belakovcu, 17. pri Vratnici in zvečer 18. aug. došel pred hribe, za katerimi je Sarajevo. Drugi den 19. aug. so naši junaki v meglovitnem jutru tiho priplazili na višine, ob $\frac{1}{6}$ uri je začel Tegethof streljati v grad in mesto, ob $\frac{1}{2}$ 7 tudi Vilec in ko je ob $\frac{1}{2}$ 11 uri general Kaiffel od juga začel grabiti, vderejo vojaki v mesto, začne se strahovito mesarjenje in klanje do $\frac{1}{2}$ 2 ure popoldne. Turki, dedovje babe in otroci, so iz vsake luknje streljali in se branili. Naposled pobegnejo uporniki, kolikor jih ni palo. Mesto je bilo naše. Na gradu so izobesili avstrijsko zastavo in jo z 101 strelom iz kanonov pozdravili. Naših je tudi mnogo mrtvih in ranjenih! Turki se zbirajo pri Rakonici in Gorazdi.

Za poduk in kratek čas.

Boj pri Kosni, Maglaju in pred Žepcami.

Kedar so se naši vojaki proti Turškemu spravljali, so vladini listi vedno v svet trobili, da se nič žalega zgodilo ne bo. Male praske z tolovaji in hajduki, to bo vse. Turki sultan je privolil, da avstrijska vojska zasede Bosno in Hercegovino. Ali grozno varali so se vsi, ki so temu verovali. Sultan očitne vojske ni napovedal; to je res, ali tem močneje se je tajno pripravljal. Da se brž na meji nam ni postavil v bran, to je bilo zvito premišljeno. Hotel je naše daleč v deželo zvaliti in potem čedalje bolj hudo napasti. Šest dni bil je general Filipovič v Bosni pa jegovim vojakom ni bilo treba niti en sam krat vstreliti. Tedaj pa ga dohiti strašna novica, da je cela škadrona husarjev uničena. Hipoma uredi vojae v bojni red! On sam je z glavnim oddelkom prodiral naprej po grozno blatni in slabi cesti od Dobaja čez Uzoru proti Maglaju in Žepcam, vedno naprej navzgor mimo deroče Bosne. Čez reko na levo je moral oberstlajtnant baron Pittel.

To se je zgodilo v soboto 3. avg. Drugi den 4. avg. so vojaki v omenjenem redu marširali naprej in pridejo ob 4. uri popoldne pred Kosno, hrib gosto z drevjem obrašen, ki stezo zapira tujan do Bosne. Hribu nasproti unkraj Bosne pa štrli tik vode precej visoka skala: Kraljev grad. Iz Kosne zablisnejo v naše prvi strelji. Videti pa ni bilo živnega človeka. Sedaj vkreneta 2 bataljona 27. reg. Belgier iz steze na desno, se razvrstita v dolge 3 vrste, ki zaporedom gozd obdajo in ga začnejo vedno više prodirajé preiskavati in iz njega sovražnike trebiti. Komaj zginejo vojaki v gozd, že je slišati čedalje bolj živahno streljanje. Vojaki drapljejo urno naprej, sovražniki se jim hitro umikajo in naposled zbežijo v Maglaj. Tudi unkraj Bosne iz Kraljevega kamna so Turki streljali, vendar par strelav iz kanonov, z katerimi jih je Filipovič iz ceste čez reko pozdravil, bilo je dosti, da so zbežali. Med tem so bataljoni reg. Belgier prišli unkraj Kosne zopet do ceste. Prinesli so pa seboj 11 mož ranjenih, med jimi je bil lajtnant Zamboni hudo zadet; kroglja mu je eno nogo prestrelila od nad bedra do kolena. Reva je sedaj v Mariboru v vojaški bolnišnici. To so prve žrtve zraven nesrečnih husarjev! Ob enem pa, ko je bila praska skončana, je postala noč. Ubogi vojaki so morali pod milim nebom počivati. Vsak se je vlegel, kder je stal, utrujen, lačen, moker in blaten. Srečen, kateri je imel kak grizljaj v torbi. Na kuhanje ni bilo misliti, ker je začelo grozno liti. Celo noč je dež pral, kakor protje. Kuruznico so rezali, v snope vezali in na njih ležali ali sedeli, da je leži voda od njih tekla. Bila je strašna noč. Drugi den 3. avg. k sreči ni lilo, ampak samo dežilo. Ljudje so mogli vsaj kuhati in nekaj toploga v se vzeti. Do 11. ure bilo je to opravljeno, potem pa je šlo naprej proti Maglaju. Poidoč so našli mnogo ubitih husarjev, bili so do nagega slečeni, strašno razmesarjeni: ušesa in nosi porezani, oči spehnene ali izdrte, kakor bi jim bile še živim nalašč izvrtane. Naši so se tega kar prestrašili, pa tudi neizmerna jeza in želja po maščevanju se jih je lotila. Okoli 3. ure popoldne pridejo za Moševce, od koder so zagledali Maglaj in brž 16 kanonov na mesto navrli. Vendar Filipovič je še z napadom čakal, ker je hotel zvedeti, kaj dela baron Pittel, ki je unkraj Bosne z 2 bataljonoma 7. reg. Marojčičevega in z 2 kanonoma marširal v Maglaj; tudi je moral počakati na 27. reg. Hartung, ki je bil na desno izposlan tudi z 2 kanonoma, da pride za planinami nad Tešanj za hrbet 600 Turkom, ki so v dolini pred Maglajem kuhali, jeli in pili. Naši slovenski rojaki so težavno pot od 5. ure zgodaj do 4. ure popoldne srečno dovršili in ravno prav prišli. Kajti okoli 4. ure zgrabi baron Pittel mesto Maglaj, polovica 600 Turkov začne čez Bosno v njega streljati; ali v istem trenutku se oglasi z naglim, močnim in izvrstnim streljanjem Turkom za hrbtom vrli oberst Kinnart z našimi Slovenci 47. reg. Hartung. V par minutah

so v dolini, planejo z bajonetom na Turka, ga vženejo nekaj v gozd proti Žepcam, nekaj pa v Bosno, kder se vsi potopijo. Ulovljenih je 12 Turkov, zaplenjeni 2 zastavi, ena rudeča, ena pa zelena, in mnogo streliva. Ugrabili so tudi žensko, ki je smodnik donašala, in divjega 62letnega moža, ki je imel črevlje ritmeistra grofa Chorinskiga na nogah. Grdun je ranjenecu šinjak prerezal in ga obleke oropal. Takoj je bil ubit.

Drugi den 6. avg. so vojaki počivali in se pripravljali na težavno planinsko pot skozi soteske proti Žepcam. Baron Pittel je z svojimi Korošci prišel nazaj čez Bosno in dobil nalog čez planine na levi strani od velike ceste, oberst Kinnart pa z našimi Štajerci na desni prodirati tudi čez planine proti Žepcam. Bilo je 7. avg. jako rano, ko sta baron Pittel in oberst Kinnart začela, vsak na svoji strani, v planine vhajati; vsak je imel po 2 lahka kanona seboj. Kake 3 ure za Maglajem teče od desne proti levi potok Lisnica, prereže veliko cesto in gre par ur niže med silnim skalovjem v Bosno. Unkraj Lisnice so zopet planine in tukaj je okoli 10.000 Turkov naše pričakovalo. Velika cesta se vije navzgor in prestopi planinski hrbet po rtastem sedlu, kder je lesena čuvarnica in več turških kanonov, za sedlom je stal 1 bataljon redne turške vojske, drugi pa niže pri Brankovici blizu Bosne. Tega vsega se vé naši niso vedeli. Že ob 7. uri trčita Marojčič in Hartung na sovražnika in ob 10. uri tudi general Filipovič, ki je na veliki cesti naprej poslal 52. reg. pešcev, 27. bataljon lovcev in 16 kanonov. Oberst Polc 52. regementa zgrabi takoj sovražnika in ga dobro podpiran od 16 kanonov brž potisne nazaj do sedla, ali tukaj so Turki trdno stali, močno streljali, iz kanonov rakete metali; nekatere so celo blizu Filipoviča udarjale. Ob enem so od desne in leve prileteli na zasopljenih konjih adjutanti z hudimi novicami. Oberst Kinnart je dal glas, da ne more naprej, 3000 Turkov najmenje stoji pred njim, brez hitre pumoče mora nazaj; jednako je baron Pittel pomoči prosil. General Filipovič bil je sedaj v velikih zadregah. Pomoči odposlati ni mogel, ker bi prišla prepozno zaradi slabih potov, z kanoni podpirati ni mogel, ker ni bilo mogoče v gozdu prijateljev od sovražnikov razločiti, pomikanje nazaj ni kazalo. Več kakor 30 oficirjev je vprašal za svet. Naposled sklene sam sovražnika na sredi zgrabiti in tako vsem pomagati. Bilo je okoli 3. ure podoldne. Od preja je 52. reg. grabil vedno bliže, 27. bataljon lovcev pa je med tem po neizmerno težavni poti na desno mahnil okoli sedla; po 2 urnem plezanju trči na višini v sovražnika, ga junaško zgrabi, vrže, predre in stoji zdajci za sedlom, od koder so Turki že začeli bežati; toda vsi niso mogli pet odnesti, 1 bataljon namreč 367 mož, 1 major in 6 oficirjev, so bili zajeti in prisiljeni udati se. Na mestu, kder so stali, odložili so orožje, bili so takoj zvezani in v Maglaj odpeljani. Srečni predor na sredini je Turke

tako splasil, da so povsod odstopili in se v pobeg spustili. Naši junaki so slavno zmagali in zvečer v Žepcah počivali. Ranjenih in mrtvih so pustili 50, med temi nadlajtanta Kubina, adjutanta pri reg. Hartung. Turkov je palo 400.

Smešničar 34. Poštenemu človeku je nek bogatec oponašal, kako je njegov oče nekdanj zidar bil. Odgovoril mu je: „to so Vam gotovo Vaš oče pravili. Kajti oni so mojemu očetu kot težak (delavec) stregli.“

Razne stvari.

(† Č. g. *Sebastijan Poznič*), župnik v Doliču je umrl 47 let star.

(*Porotne sodbe*) začnejo v Celju 9. sept. t. l.

(*Topličarjev*) do 16. avg. bilo je v Rimskih Toplicah 571, na Dobrni 726 in v Slatini 1589.

(*V Konjicah*) je dr. Lederer zbobnjel peščico nemčurjev, katerim bi bila poslanca Seidl in dr. Foregger o svojem velikanskem delovanju (?) v državnem zboru imela poročati. Ali ko je Seidl začel govoriti zoper zasedenje Bosne in Hercegovine, mu je vladini zastopnik govoriti prepovedal. Oj, nevolja Seidlov voz pač povsod obtiči!

(*Cementirovalni urad*) v Borlu pod Ptujem uraduje samo od 16. avg. do 31. okt.

(*Mozirski trg*) je se ponudil 12 ranjenih ali bolnih vojakov brezplačno preskrbeti in izlečiti.

(*Strela*) udarila v klet mlinarja Vurnika v Hočah brez škode, tem hujše je isti den 11. avg. vdarilo v hišo Janeza Urbaniča v Spod. Voličini, pokončalo 30 vagonov žita, posestnika pa — ubilo!

(*Od sv. Urše na Plešivcu*) se nam piše, da so popotniki, gospodje in gospe iz Celovca in Prevala, na sv. Laurencija predvečer zoper g. župnika iz Razborja nesramno razsajali in drugi den odpodili. Pred sodnijo z takimi stekljači!

(*Spremembe pri č. o. frančiškanih*) P. Eustabij, župnik pri slov. fari v Mariboru je postal provincijski definator. P. Emerih odide v Gradec, P. Primuš k sv. Trojici v Slov. gor. P. Tomaž odtod v Gradec, v Maribor pa prideta P. Severin in P. Jozafat iz Gradca.

(*Okrajni glavar celjski*) je razposlal poziv za nabiranje milodarov za ranjene in bolene vojake in za njihove zapuščene rodbine.

(*Spremembe v Lavantinski škofiji.*) Č. g. Jakob Pečnik gre za provizorja v Šetale, č. g. Jernej Voh za kaplana I. v Novo cerkvo, č. g. Lovro Janžekovič za kaplana v št. Ilj v Slov. gor. č. g. Adolf Srobotnik za provizorja v Radvanje, č. g. Juri Galun za kaplana k sv. Martin-u na Pohorju č. g. Juri Purgaj za kaplana II. v Reichenburg. Novi mešniki: č. g. Franc Murkovič pride za kaplana v Svičino, č. g. Miha Šmid za kaplana v Ribnico in č. g. Alojzij Bratuša za kaplana k sv. Jungerti na Pohorju.

(*Za družbo duhovnikov*) so vplačali č. gg. Mavčič 11 fl. Pirkovič 5 fl. Pražen 2 fl. (letn.).

Loterijske številke:

V Gradcu 17. augusta 1878: 52, 6, 14, 27, 60.
Na Dunaju " " 27, 89, 12, 75, 39.
Prihodnje srečkanje: 31. augusta 1878.

Posestvo na prodaj.

V Vitanji (Weitenstein) se hiša št. 27, ki obsega 3 sobe, kuhinjo, v skalo vsekano klet, kravji in svinjski hlev, zraven še 200 □ seznjev dobro obdelanega vrta, za 900 gl. proda. Hiša je v sredi trga in je pripravna za vsako podvzetje. Bližje se zvē pri

Janezu Benedikter
posestniku v Mariboru.

Organist in mežnar,

kteri že 4 leta to službo opravlja, in se je ravno do zdaj od dobrega učenika izučil tudi generalbasa, in je zmožen tudi dober pevovodja postati, kar tudi njegova spričevala kažejo, si želi zdaj nekoliko boljše službe. Ponudba naj se pošlje na sl. opravništvo „Slov. Gosp.“

Posestvo na prodaj

ima Matija Pajek pri sv. Miklaužu nad Ormožem, namreč hram, vinograd. Hram z 1 nadstropjem, 3 sobami, 1 kletjo in kuhinjo je pripraven za trgovca ali za peka.

V Celju so sadna drevesa na prodaj.

Poddružnica kmetijske družbe v Celju je svoj sadni vrt leta 1876/77 opustila. Pri tej priložnosti sem tam kupil nad tisoč mladih požlahtnenih drevesc različnega sadja, ter v moj vrt presadil.

Ker so zdaj ta drevesca tako lepo porastla, da so za stalno presaditi nar primernejša, si dovoljujem p. n. občinstvo na prodajo teh upozoriti.

Pri tej priložnosti priporočam zalogo svojega speerijskega blaga, poljskih i vrtnih semenj, vervarskih različnih del, vin v bout. iz kletij kneza Windischgrätza, kakor tudi premoga in apna na debelo in drobno, po nar nižji ceni.

Z pošteno postrežbo bodem dozdajno dvajsetletno zaupanje vedno hvaležno opravičil. Z sem spoštovanjem

V Celju, 25. julija 1878.

1—4

F. Kapus.